

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΟΙΜΑΖΟΤΑΝ νά ξαναρχίσω τή μουμου-
ρα καί τή γαργάρα του, όταν ὁ ἀέρας ἔ-
φερε ὡς τ' αὐτιά του ἀνδρικές ὄμιλιες.

— 'Ἐπί τέλους! ψιθύρισε. Νά πού τὸ
παυγίδι ἀρχίζει. 'Αλλά ἀπό πού ἦρθαν ἡ
ὄμιλιες πού ἄκουσα; 'Από τὸ πέλαιος
ἀσφαλῶς. Τὸ νοῦ σου, Πέπε!

Συνθημιόμενος νά διακρίνῃ καί μέσα
στό πᾶν βαθῆ σκοτιάδι, ὁ Πέπες διέκρι-
νε τώρα στή θάλασσα ἓνα μαῦρον ὄργανον
νά προχωρῆ πρὸς τὸ λιμανάκι τῆς 'Εν-
σενάδας.

— 'Ἐρχονται! ψιθύρισε.
Πραγματικῶς, μὰ μεγάλῃ βάρκα μὲ
ὀλοφόρους, μπῆκε σὲ λίγο στό λιμάνι
κα' ἄραξε κοντά τῆ βραχώδη ἀκτῆ.

'Ο Πέπες δὲν ἔξεκολλοῦσε πιά τὸ βλέμμα του ἀπὸ πάνω τους.
Τώρα τοὺς διέκρινε ἄρετα καλά. 'Αλλά συγχρόνως μὰ ἀτορία
γεννήθηκε στό μυαλό του.

— Διάβολε! ψιθύρισε. Τί εἶδους λαθρέμποροι εἰν' αὐτοὶ χωρὶς
λαθραῖα; Καί τὸ ντύσιμό τους κάθε ἄλλο παρὰ ντύσιμω λαθρεμπό-
ρων εἶνε. Αὐτοὺς μάλιστα πού φαίνεται γι' ἀρχηγὸς τους, εἶνε ντυ-
μένους σάν ἀρχοντας. Περιέργω!.. Τὰ πράγματα ἀρχίζουν νά γί-
νονται πολὺ πᾶν ἐνδιαφέροντα, ἀν' ἔτι πίστευα....

Κάνοντας τίς σκέψεις αὐτές, ὁ Πέπες μετακινήθηκε λίγο, γιὰ
νά βλέπῃ καλύτερα. 'Ἐτσι ὅμως ἔσπερωσε, χωρὶς νά τὸ θέλῃ, ἓνα
πετραδάκι, τὸ ὁποῖο κύλισε κάτω ἀπ' τὸ βράχο, στὸν ὁποῖο βρισκό-
τανε, ἀρίωντας ἓνα δυνατὸ κρότο.

Οἱ ἀγνωστοὶ πού εἶχαν φτάσει μὲ τὴ βάρκα, ἄκουσαν τὸν κρότο
καὶ σήκωσαν τὰ μάτια τους πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ βράχου.

— 'Ακούσατε; εἶπε ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς.

— Θὰ ἦταν κανένα τυφλοπόντικω, ἔξῃγησε κάποιος ἄλλος.

— Κι' ἂν μᾶς παρακολοῦθεὶ κανένας ἀπ' τὴν κορυφὴ ἐκεῖνου τοῦ
βράχου;

— 'Αδύνατον. 'Ο ἀνθρωπῶς μας μᾶς ἐθεβαίωσε πὸς ὁ φρουρὸς
πού θὰ στελεῖ ἀπόψε ἐδῶ, εἶνε ἓνας μετρώφους καὶ μισός, ἓνας κοι-
μισμένος, πού δὲν ξυπνᾷ κανόνια νά πέσουν.

— Κι' ὅμως δὲν θὰ ἦταν ἄξιμω γι' ἀνεβαίναμε ὡς τὴν κορυφὴ
τοῦ βράχου καί νά βλέπαμε. Κι' ἂν ὁ διαβολοῦπνάρῶς αὐτὸς εἶνε
πράγματι ἐκεῖ πάνω ξυπνητὸς καί μᾶς κατασκοπεύει, θὰ τοῦ χάσω
ἐνχαριστῶς τὸ μαχαίρι μου ὡς τὴ λαβὴ στήν κοιλιά του. 'Ἐτσι θὰ
τὸν κάμω νά κοιμηθῆ γιὰ πάντα.

— Μπρρρρ! μουμουμούσε ὁ Πέπες. Πολὺ ὑποχρεωτικῶς εἰν' αὐ-
τὸς ὁ κανάνας. Μὰ ἔγινωα σου, ἀρχεῖ. Πρίν μὲ κάμεις νά κοιμη-
θῶ τὸν αἰώνιο, θὰ σοῦ φυτέψω μὲ ὀραία σφαῖρα στό στομάχι, τὴν
ὁποία δὲν θὰ χωνέψῃς στὸν αἰῶνα τὸν
ἄπαντα.

— 'Ἄς μὴ χάνουμε καιρό, εἶπε τώρα
ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἀγνωστοὺν στοὺς συν-
τρόφους του. 'Ἄν ἦταν κανένας στό βρά-
χο, θὰ τὸν διακρίνω. Προχωρήστε ἐμ-
πρὸς. Ἰδέστε ἂν ὁ δρόμος εἰν' εἰλεύθερος
κα' ἐλάτε νά μὲ εἰδοποιήσετε.

Οἱ ὀλοφόροι δὲν ἔφεραν πιά καμ-
μὰ ἀντίρρηση. Προχώρησαν ἄμεσως ἐμ-
πρὸς καὶ χάθηκαν μέσα στό σκοτιάδι.

'Ο ἀρχηγὸς τους ἔμεινε στήν ἀκτῆ,
μὲ τὰ χέσια σταυρωμένα, περιμένοντας
τὸ γυρισμὸ τους.

— Καρδὸς νά κάμω ἔτι ἔγω νά κά-
μω, ψιθύρισε ὁ Πέπες. 'Ἄν ἀρῆσω νά
γυρισῶν οἱ κανάνας ἐκεῖνοι πού πῆγα-
νε, θὰ χάσω τὸ παυγίδι ἀσφαλῶς καί θὰ
γυρίσω τὸ πρῶτὸ στό σταθιδὸ κοινοσιμέ-
νος, ἔξαγλασιμένος καί, τὸ χειρότερο,
χωρὶς λεφτὰ.

Κι' ἄμέσως, χωρὶς νά γάνῃ καιρό,
γλιστρήσε κάτω ἀπ' τὸ μανδύα του σάν
αεῖδι κα' ἄρχισε νά κατεβαίνῃ ἀπ' τὸ
βράχο, συρόμενος πάντα μὲ τὴν κοιλιά,
ἀθρόυβα καὶ σβέλτα.

Τὸ σκοτιάδι τῆς νύχτας καί τὸ βοῦ-
σημα τῆς τρικυμιωμένης θάλασσας, τὸν
βοήθησαν ἔτσι νά φτάσῃ ἀντίκρου στὸν
ἀγνωστο πούσπεσε στήν ἀκτῆ, χωρὶς ἔ-
κείνος νά τὸν ἀντιληφθῆ, γιὰ τὸ εἶνε
γυρισμένος πῆς πλάτες.

Λίγα βήματα χωρίζαν τώρα τοὺς δυὸ

ἄνδρες.

'Ο Πέπες σηκώθηκε σιγά—σιγά ὀρθὸς καί μὲ τὸ τουφέκι στὰ
χέρια ἔκαμε ἓνα τεράστιο πῆδημα πρὸς τὸν ἀγνωστο, στήριξε τὴν
κάννη τοῦ ὕψου του ἐπάνω του καί τοῦ φώναξε:

— Μὴν κάμεις βῆμα, μὴ βγάλεις φωνή, γιὰτί σοῦ τὴν ἀνάβε!..

Τὰ μάτια τοῦ ἀγνωστοῦ ἀστράφταν. 'Ἄντι νά δεῖξῃ τὸν ἐλάχιστο
φόβο, κτύπησε τὸν Πέπε κατὰματα καί τὸν ρώτησε ὀργισμένα καί
ὑπερήφανα:

— Ποιὸς εἶσαι σὺ; Τί ζητᾷς ἀπὸ μένα;

— Ποιὸς εἶμαι, ἀποκρίθηκε ὁ Πέπες εἰρωνικά. Μὲ ἔξερετε δά.
Εἶμαι ὁ στρατιώτης πού κομᾷται σάν ζῶω, Εἶμαι ὁ μπουφός τῆς
φρουρᾶς. Μὰ αὐτὴ τῆ φορὰ... ἔστηνα....

'Ἡ ὄψη τοῦ ἀγνωστοῦ σκοτεινίωσε.

— Δυστυχία του ἂν μ' ἐπρόδωσε! ψιθύρισε ἀνάμεσα στὰ σφιγ-
μένα δόντια του.

— Γιὰ ποιὸν μιλάτε; ρώτησε ὁ Πέπες. 'Ἄν λέτε γιὰ τὸν κ.
λοχαγὸ μου, τὸν ἀδικεῖτε, μὰ τὸ Θεό, 'Ἰσα—Ἰσα μ' ἐδιάλεξε καί
μ' ἔστειλε ἐδῶ γιὰ νά κοιμηθῶ καί νά μὴν καταλάβω τίποτε. 'Ἐλα
ὅμως πού εἶχα μὰ τρομερὴ ἀντιπία ἀπόψε, κύριε λαθρέμπορε....

— Λαθρέμπορε! εἶπε περιφρονητικά ὁ ἀγνωστος.

— Χι... ἔερω κα' ἐγὼ πὸς διάβολω νά σᾶς πῶ; Μπορεῖ βέβαια
καί νά μὴν εἶστε λαθρέμπορος, γιὰτί ἡ ἀλήθεια εἶνε πὸς δὲν βλέπω
πράγματα στή βάρκα. Τέλος πάντων, ἔτι κα' ἂν εἶσα, ἀρχοντά
μου, εἶτε εἰρωνικά ὁ Πέπες, γιὰ νά βγαίνεις ἐδῶ πέρα τέτοιαν
ὥρα μὲ ὀλοφόρους, θὰ πῆ πὸς ἔχεις κακούς σκοπούς. 'Ἄν θές λοι-
πὸν νά κάμω τὸν τυφλὸ καί τὸν κορφῶ, θὰ μὸ δώσης κα' ἐμένα τὸ
δῶρο μου. 'Ἐδῶσες σαράντα φλωριά στό λοχαγῶ, ἐγῶ, ἂν καί ἄ-
πλὸς στρατιώτης, θέλω ὀδόντα, Διαφορετικά, σοῦ φυτέψω μὲ ὀ-
ραία σφαῖρα στό στομάχι καί πετάω τὸ κορυφὸ σου στή θάλασσα!

'Ο ἀγνωστος κατσούφρισε.

'Ἡ ἀναίθεια κα' ἡ εἰρωνία τοῦ Πέπε τὸν ἐξόργιζαν. 'Ὡστόσο, βλέ-
ποντας πὸς δὲν μποροῦσε νά κάμῃ ἄλλοιῶς, ἔβγαλε κα' ἔδωσε στό
διάβολω—'Ἰσανὸ στρατιώτῃ τὸ δαχτυλίδι του.

— Πᾶρε αὐτὸ, εἶπε, κα' ὀρκίσου πὸς δὲν θὰ βγάλῃς τοιμουδιά
γιὰ ἔτι εἶδες.

— Τὸ ὀρκίζωμαι, ἀποκρίθηκε ὁ Πέπες.

Καί συγχρόνως, κιντᾶζοντας τὸ πολύτιμο δαχτυλίδι, ἐπρόσθεσε
χαροῦμένο:

— 'Ἄν δὲν εἶνε ψεύτικω, ἔκαμα τὴν τύχη μου. Καί, μὰ τ' ἄσπρα
τοῦ οὐρανοῦ, δὲν φαίνεται καθόλου ψεύτικω.

'Ἄπ' τίς σκέψεις αὐτές ἔβγαλε τὸν Πέπε τὸ ἀγνωστος, ὁ ὁποῖος
τοῦ εἶπε ἀποκαρινόμενος:

— Πηγαίνω νά συναντήσω τοὺς συντρόφους μου. Θυμήσου τὸν
ὄρο σου.

— Μείνε ἤσυχος, ἀρχοντά μου, ἀπάντησε ὁ Πέπες. Αὐτὴ τῆ φο-
ρὰ θὰ κοιμηθῶ σ' ἀλήθεια. Κι' ὄπτε εἶδα, ἔ-- ἄκουσα τίποτε....

***

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῖ, ἡ 'Ελαγχό-
θη ἦταν ἀνάστατη. 'Ἡ εἰδησις, ἔτι ἡ
κόμισσα Μεδιάνη καί τὸ παιδί τῆς εἶ-
χαν ἔξαφανιστεῖ ἀπ' τὴ νύχτα, εἶνε
κατασηγνημένη τοὺς κατοίκους.

'Ο εἰρηνοδίκης δὸν Ραβῶν —συνέ-
νοχος κα' αὐτὸς τοῦ δὸν 'Αντόνω Μεδι-
άνα— προσποτήθηκε, γιὰ τὰ μάτια
τοῦ κόμοιου, πὸς ἐνεργεῖ ἀνακρίσεις
κα' ἐρευνε γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τῆς κο-
μίσσης καί τοῦ τέκνου τῆς, μὰ δὲν ἔο-
γησε, ὅσπερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ν' ἄ-
φήσῃ τὴν ὑπόθεσι νά ἔξαχστε.

Τὶ εἶνε γίνε ὁπόσο ἡ ἀτυχη Λουί-
ζα καί τὸ μοναχικό τῆς παιδί;

'Ο δὸν 'Αντόνω τοποθέτησε τὴ λι-
πὴθιμη ἀρχόντισσα καί τὸ μικρὸ Φά-
βιο σὲ μὲ βάρκα τοῦ περσιπλοῦ του
πλοίου καί διάταξε ἓναν ἀπ' τοὺς περ-
σιπλοῦ τοῦ νά τὴν δολοφονήσῃ.

'Ο περσιπλοῦ, σκληρὸς κακοὺργος,
χωρὶς καρδιά καί χωρὶς οἴκτο, βίθισε
τὸ μαχαίρι του στό στήθος τῆς λιποθυ-
μιωμένης κομίσσης. Τράβηξεν κατόπιν
τὴ βάρκα σ' ἀνοικτὰ καί τὴν ἄρτησαν
σὴ διάκρισι τῆς τρικυμιωμένης θαλάσ-
σης, μὲ τὸ μικρὸ Φάβιο μέσα, πλάι στό
πῶμα τῆς μητέρας του.

'Ο δὸν 'Αντόνω δὲν ἤθελε νά σιω-
πῶσῃ τὸν μικρὸ του ἀνεψιῶ, τὸ παιδί
τοῦ ἀδελφοῦ του. 'Ὅχι γιὰτί ἐνδιαφε-
ρόταν γιὰ τὴ ζωὴ του. 'Αντιθέτως, πο-

— Θὰ σοῦ μῶ τὸ αἷμα! φώναξε ὁ Κουχιλλος στὸν
Τιθύριω.

θούσε ολοψύχως τὸ θάνατό του, τὴν ἐξαφάνισέ του.
 Τὴν φροντίδα ὡμοῦς αὐτὴ τὴν ἄφνε στὴ θάλασσα.
 Ἦταν βέβαιος, πὼς με τὴν τρικυμία πού ὑπῆρχε, ἡ ἀκυβέρνητη
 βάρκα θ' ἀναποδογύριζε κ' ὁ μικρὸς Φάβιος θὰ πνιγότανε.
 Ἔτσι, τὸ μαῦρο, φουρτουνασιμένο πέλαιος θὰ κατάπνευε καὶ τὴ
 δολοφονημένη μητέρα καὶ τὸ ὄρανο πειὰ παιδί της καὶ θὰ σκέταζε
 γιὰ πάντα τὸ φρικτὸ τὸν κακοῦργημα.
 Μὰ ὑπάρχει ψηλὰ στὸν οὐρανὸ ἀργυρῖνο τὸ βλέμμα τοῦ Θεοῦ,
 ἀπ' τὸ ὅποιο τίποτε δὲν διαφεύγει. Κι' ὁ Θεὸς δὲν θέλησε νὰ χαθῆ
 ὁ μικρὸς Φάβιος Μεδιάνας. Τὸν προφύλαξε ἀπ' τὴ λύσσα τῆς ἀντα-
 ρισμένης θαλάσσης. Τὸν προστάτησε μέσα στὴ σκοτεινὴ νύχτα.
 Κι' ἔφριξε τὴ βάρκα κοντὰ τὴ χαραυγὴ σὲ χέρια ἀνθρώπου γενναίου
 καὶ μεγαλόκαρδου, ὁ ὁποῖος ἔσωσε τὸν μικρὸ Μεδιάνο καὶ φρόντισε
 γιὰ τὴν ταφὴ τῆς μητέρας του.
 Πῶς συνέβη τὸ θαῖμα αὐτὸ καὶ πῶς ἐνήργησε ἡ θεία Πρόνοια
 γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ Φαβίου, θὰ τὸ μάθουμε παρακάτω, ἀπ' τὸ στό-
 μα τοῦ ἴδιου τοῦ σωτήρος του.

ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΟΥΝ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΜΙΣΟΥΝ

Ὅταν ὁ δὸν Ἑστεβάν με τὴν ἀσολουθία του ἔφτασαν, κατὰ τὸ
 δεξιὸ, στὴν ἑπαύλι, ὁ δὸν Αὐγουστίνος τοὺς ὑποδέχτηκε ἐγκαρδιό-
 τα. α καὶ τοὺς ὠδήγησε στὴ μεγάλη αἴθουσα πού εἶχε ἐτοιμάσει γιὰ
 τὴ δεξίωσί τους καὶ στὴν ὁποία ἦσαν τοποθετημένα πάνω σ' ἕνα
 τραπέζι ἄφθονα φρούτα καὶ παγωμένα ἀναψυκτικά.
 Στὴ μεγάλη αἴθλη τῆς ἐπαύλεως ἔβριαν μόνον
 δυὸ ἀπ' τοὺς συντρόφους τοῦ δὸν Ἑστεβάν. Ὁ
 Κουχίλλος κ' ὁ Τιβούριος.

Ὁ Κουχίλλος, γιὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὸν Τιβού-
 ριο, τὸν ὁποῖο εἶχε ὀρκιστεῖ πλέον νὰ δολοφονήσῃ,
 στὴν πρώτη κατάλληλῃ στιγμῇ, κ' ὁ Τιβούριος με
 τὴν ἐλπίδα νὰ συναντήσῃ ἰδιαίτερως τὴν δόνα Ρο-
 ζαρίτα.

Οἱ δυὸ ἄνδρες λοξοκύτταζαν ἕπιουα ὁ ἕνας τὸν
 ἄλλο, ὥσπου πρῶτος βαρέθηκε νὰ κατασκοπεύῃ τὸν
 ἀντίπαλό του ὁ Κουχίλλος κ' ἀνέβηκε στὴν αἴθουσα
 τῆς ἐπαύλεως.

Ἔτσι, ὁ Τιβούριος ἔμεινε μόνος.
 Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ. Ἡ συγκίνησί
 του ἦταν ἀπερίγραπτη. Εἶχε ἀπόλυτη βεβαιότητα,
 πὼς ἡ δόνα Ροζαρίτα θὰ περνοῦσε ἀπὸ στιγμὴ σὲ
 στιγμὴ ἀπ' τὴν αἴθλη, γιὰ ν' ἀνέβῃ στὴν αἴθουσα
 καὶ νὰ χαιρετήσῃ τοὺς ξένους τοῦ πατέρα της.
 Ἡ ἐλπίδα αὐτὴ τοῦ νέου δὲν βγήκε ψεύτικη.
 Πραγματικῶς, ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, προβάλεε στὴν
 αἴθλη, ὥραια σὰν νεράδα, γλυκειὰ καὶ γοητευτικὴ
 ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, ἡ κόρη τοῦ δὸν Αὐγουστίνου.

Μόλις εἶδε τὸν Τιβούριο, κοκκίωσε σὰν τὸ τρι-
 αντάφυλλο καὶ χαμήλωσε νεροπαλὰ τὰ μάτια της.

Ὁ νέος αἰσθανόταν ἐπίσης τὴ μεγάλη του συγ-
 κίνησι καὶ τὸν πόνη. Μολταῖατα συγκρατήθηκε,
 φρόντισε νὰ ξαναῶρη ἐγκαίρως τὴν ψυχράματια του
 καὶ πλησιάζοντας τὴ νέα, τὴν χαμέτησε καὶ τῆς
 εἶπε σιγὰ καὶ γρήγορα :

— Δόνα Ροζαρίτα, ἔχω μιὰ θεμιτὴ παρακάλησι νὰ
 σὰς κάμω.
 — Λέγετε, κύριε, ἀπάντησε ἡ νέα, με φωνή, τῆς
 ὁποίας μάτια προσπαθοῦσε νὰ κινήσῃ τὴν ταρζή.
 — Δόνα Ροζαρίτα, θέλω νὰ σὰς μιλῶσω, πρέπει
 νὰ σὰς μιλῶσω γιὰ πράγματα σπουδαιότατα. Μὴ μοῦ
 ἀρνηθῆτε, σὰς ἰκετεύω, τὴ χάρι αὐτὴ πού σὰς ζητῶ.
 Τὰ λόγια τοῦ νέου δυσωρότησαν τὴ Ροζαρίτα.
 Τοῦ χροστοῦσε βέβαια τὴ ζωὴ της, ἀλλὰ τὸ Με-
 ξικό τὰ ἦθη ἦσαν τότε πολὺ αὐστηρὰ καὶ μιὰ τέτοια
 πρότασις ἐκ μέρους ἑνὸς νέου σὲ μιὰ νέα ἔθικετο
 κάτι περισσότερο ἀπὸ προσβλητικὴ.

— Κύριε, ψηθύρισε ἡ νέα παραγμένη, κύριε Τι-
 βούριος, πὼς τολμάτε νὰ μοῦ ζητᾶτε ἕνα τέτοιο
 πράγμα ;
 Ὁ Τιβούριος χλόμασε. Δὲν περίμενε μιὰ τέ-
 τοια ἀπάντησι. Τὰ μάτια του θόλωσαν. Καὶ με φωνή
 λυπηρὴ ἀπ' τὴ συγκίνησι, εἶπε στὴ νέα :

— Δόνα Ροζαρίτα, δὲν ἤθελα νὰ σὰς προσβάλω,
 πιστέψτε με, σὰς ἰκετεύω. Ἄν ζητῶ νὰ σὰς δῶ ἰ-
 διαίτερως καὶ νὰ σὰς μιλῶσω, μ' ἀναγκάζει οὐκ ὀχι
 ἀνάγκη. Δεχθῆτε, σὰς παρακαλῶ, τὴν παρακάλησι μου
 καὶ εἰμαι ἀπόθμιος νὰ πληρώσω με τὴ ζωὴ μου ὁ-
 λόκληρη τὴ χάρι πού θὰ μοῦ κάμετε. Ἐλεος, δόνα
 Ροζαρίτα !... Σὰς ἰκετεύω, μὴ μοῦ ἀρνηθῆτε...
 Ἡ νέα συγκινήθηκε. Κύταξε με καλωσῶνῃ τὸν
 Τιβούριο καὶ τοῦ ἀπάντησε :

— Ἀπόψε, στίς δέκα, θὰ σὰς περιμένω πίσω ἀπ'

τὶς κηλίδες τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου μου. Χαίρετε, κύριε Τι-
 βούριος...

Ὁ Τιβούριος δὲν μπόρεσε νὰ πῆ λέξι. Ἡ μεγάλη του συγκίνη-
 σις τοῦβλεπε τὸν λαμό, Πνιγόταν. Στριχίχτηκε στὸν τοῖχο, παρα-
 ζαλισμένος καθὼς ἦταν, καὶ ψηθύρισε :

— Ἀπόψε στίς δέκα... Θεέ μου, μὴ μ' ἐγκαταλείψεις !...

Ἐνταμεταξὺ, πάνω στὴν μεγάλη αἴθουσα τῆς ἐπαύλεως εἶχαν
 σφραβεῖ στὸ τραπέζι. Ἐτραγῶν, ἔβριαν καὶ συζητοῦσαν εὐθῆμα.

Ὁ Τιβούριος ὡμοῦς δὲν εἶχε διάθεσι γιὰ τίποτε. Ἀπ' τὴ νυκτε-
 ρινή του συνέντευξι με τὴ δόνα Ροζαρίτα κρομόταν ἡ εὐτυχία του,
 ἡ ζωὴ τοῦ ὀλόκληρη. Μπῆκε σ' ἕνα δωμάτιο, κάθησε σ' ἕνα κάθισμα
 γιὰ νὰ ξεκουραστῇ καὶ βυθίστηκε σιγὰ—σιγὰ σὲ γλυκοὺς καὶ πικροὺς
 μαζί συλλογισμούς.

Ἡ ὥρα περνοῦσε...

Εἶχε ἀπλωθεῖ πειὰ ἡ νύχτα. Ἡ στιγμὴ τοῦ ραντεβού πλησίαζε...

Ὁ Τιβούριος σήκωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια του καὶ κύταξε
 ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου. Σ' ἀκριτὴ ἀπόστασι ἀπ' τὴν
 ἑπαύλι διέκρινε μιὰ φωτιά.

— Περιεργό ! ψηθύρισε. Ποιοὶ νὰ εἶνε οἱ ὀδοιπόροι αὐτοί, πού
 προσημὸν νὰ περνοῦν τὴ νύχτα τους στὸ δάσος, ἐνῶ βρίσκονται
 τόσο κοντὰ στὴν ἑπαύλι τὸν δὸν Αὐγουστίνου, τοῦ τόσο φημισμένου
 γιὰ τὴ φιλοξενία του ; Νὰ εἶνε ἄραγε ἐχθροὶ ἢ φίλοι ; Ἄλλοίμο-
 νο !... Δὲν ἔχω παρὰ μονάχα ἐχθροὺς, ἐχθροὺς ἀσπόνδους γύρω μου.
 Ὁ δὸν Ἑστεβάν, ὁ γερούσιαστής, ὁ Κουχίλλος, ἄλλο δλοι τοὺς ἐχθροὺς
 μου, τὸ μαντεύω καλά. Κι' ἔχω, Θεέ μου, στὴν περίστασι αὐτὴ με-
 γάλῃ ἀνάγκη ἰσχυρῶν κ' ἀροσιωμένων φίλων. Ποῦ θὰ τοὺς βρῶ.
 Θεέ μου ;...

Ἐξαφνα, ἐσήμασαν ἐννῆαμῶσι.

Ἡ καρδιά τοῦ νέου χτύπησε δυνατὰ.
 — Ἡ ὥρα πλησιάζει, εἶπε. Ὅλοι ἔχουν ἀποσυρ-
 θεῖ πειὰ στὰ διαμερίσματά τους κ' ἀναπαύονται.
 Ἐρημιὰ ἀπλώνεται γύρω. Κανένας δὲν θὰ με ἀντι-
 λιθῆθῃ...

***

Μὰ ὁ Τιβούριος γελιόταν, νομιζοντας πὼς δλοι
 κοιμόντουσαν πειὰ στὴν ἑπαύλι. Γιατὶ συνέβαινε ἀ-
 κριβῶς τὸ ἀντίθετο. Ὁ δὸν Ἑστεβάν, ὁ γερούσια-
 στής, ὁ Κουχίλλος καὶ μερικοὶ ἄλλοι τυχοδιώκτες ἀ-
 ργυνοιτοῦσαν, καθένας με τὸ σκοπὸ του.

Ὁ δὸν Ἑστεβάν εἶχε μεταὶ τὸ δειτνο στὸ
 δωμάτιο πού γερούσιαστοῦ καὶ τοῦ ἔδινε τὶς τελευ-
 ταιὶς ὀδηγίεσι του.

Κατόπι ὁ τοιμηρὸς Ἰσπανὸς εὐγενῆς ἐπισκέ-
 φθηκε στὸ γραφεῖο του τὸν δὸν Αὐγουστίνου, με τὸν
 ὁποῖο εἶχε νὰ κανονίσῃ χίλια—δυὸ ζήτηματα.

Στὴ σιζήτησι ἐπάνω, ὁ δὸν Ἑστεβάν ρώτησε τὸν
 δὸν Αὐγουστίνου ἂν ἦταν βέβαιος πὼς ἡ κόρη του θὰ
 δεχόταν νὰ παντρευθῇ με τὸν γερούσιαστή δὸν Βι-
 κέντιο Τραγαδοῦρο.

— Μήπως ἡ δόνα Ροζαρίτα ἔχει δοσμένη τὴν
 καρδιά της ; εἶπε ὁ δὸν Ἑστεβάν. Ἐξῆρω βέβαια πόσο
 σὲ σέβεται καὶ σὲ ὑπακούει, μὰ εἶδα συγχρόνως νὰ
 κυττάει με κάποια συμπάθεια ἕναν νεὸ πού ἦρθε ἐδῶ
 μαζί μου, τὸν Τιβούριο Ἀρελλάνο.

— Ἡ κόρη μου θὰ κάμῃ ὅτι τῆς πῶ ἐγὼ, ἀποκρι-
 θηκε ὁ δὸν Αὐγουστίνος. Ὅσο γιὰ τὸν νεὸ πού ἀνα-
 φέρατε, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὸν σκεφτόσαστε.
 Δὲν τὸν συνδέει με τὴ δόνα Ροζαρίτα, παρὰ μιὰ ἀ-
 πλὴ φίλια. Τῆς ἔχει ὁμοῦς τὴ ζωὴ καὶ ἡ κόρη μου
 φροντίζει νὰ τοῦ φέρεται κατὰπν αὐτοῦ με καλω-
 σῆνῃ. Αὐτὸ εἶνε ὄλο, ἄρχων δὸν Ἑστεβάν.

— Ἡ πληροφορίες σου με καθησυχάζουν, εἶπε ὁ
 δὸν Ἑστεβάν.

— Ἐχω ὄμως νὰ σὰς ἐμπιστευθῶ καὶ κάτι ἄλλο,
 συνέχισε ὁ δὸν Αὐγουστίνος, κάτι τὸ σοβαρὸ καὶ τὸ
 ἐπικίνδυνο.

— Τί συμβαίνει ; Ἐξηγηθῆτε.

Ὁ ἐρημέριος τῆς ἐπαύλεως μου ἐγνωρίζε τὴ μη-
 τέρα τοῦ Τιβουρκίου. Ὁ ἴδιος τῆς παραστάθηκε δταν
 πῆθανε. Τὴν ἄκουσε λοιπὸν, λίγο πρὶν ξεψυχήσει, νὰ
 ἀποκαλύπτῃ στὸ νεὸ καταληκτικὰ πράγματα.

— Λέγετε... λέγετε... εἶπε ὁ δὸν Ἑστεβάν
 χλωμαίζοντας.

— Ἐν πρώτοις, τοῦ εἶπε, ὅτι κ' αὐτὴ κ' ὁ ἄντρας
 τῆς ἦσαν φετοὶ γονεῖς του καὶ τοῦ συνέστησε νὰ ἐ-
 ρνηνίσῃ νὰ μάθῃ ποῖος εἶνε, ποιοὶ εἶνε οἱ ἀληθινοὶ
 γονεῖς του.

— Κατόπι ;

— Τὸν ἐξώρρισε ἐπίσης νὰ ἐρευνήσῃ, ν' ἀνακα-
 λήσῃ καὶ νὰ τιμωρήσῃ τὸν δολοφόνου τοῦ πατέρα του.
 Τοῦ ἐξήγησε καθεὶ σχετικὸ με τὴ δολοφονία αὐτὴ
 καὶ συγχρόνως τοῦ ἀπεκάληξε τὸ μυτικὸ τοῦ θη-
 σαυροῦ τῆς ζούγκλας, τὸν ὁποῖο δὲν κατάθρωσε νὰ
 κάμῃ δικόν του ὁ Μάρκος Ἀρελλάνος, ἐξ αἰτίας τοῦ
 δολοφονοῦ του...

Ὁ δὸν Ἑστεβάν βυθίστηκε σὲ σκέψεις.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ὁ Σαρλό καὶ ἡ Πόλα Νέγκρι.
(Σκίτσα ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ).